

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 1C/118/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7610209698
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Gargulová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2014:7610209698.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, samosudkyňa JUDr. Janou Gargulovou, v právnej veci žalobcov: v 1./rade D. U., nar. XX. X. XXXX, v 2./rade I. U., nar. X. X. XXXX, obaja bytom Q. č. XXX, Q., zastúpených Mgr. Vandou Durbákovou, advokátkou, Krivá č. 23, Košice, proti žalovanému L. C., nar. XX. X. XXXX, bytom P. W. č. XXX, P. W., o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť každému zo žalobcov z titulu nemajetkovej ujmy sumu po 300 eur a trovy konania v prospech právnej zástupkyne žalobcov vo výške 2 326,18 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd návrh z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves rozhodol vo veci účastníkov rozsudkom 1C/118/2010-88 zo dňa 27. 1. 2012 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 1C/118/2010-109 zo dňa 10. 2. 2012.

Krajský súd v Košiciach uznesením 9Co/66/2012-127 zo dňa 31. 5. 2013 zrušil rozsudok v znení dopĺňacieho rozsudku v zamietavom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vytkol súdu prvého stupňa, že si neobjasnil, ako on sám si vysvetľoval pojem rozhorčenie namietané svedkyňami práve v danej konkrétnej situácii. Nijako bližšie sa nezaoberal tým, čo konkrétne znamená tento pojem hlavne v ponímaní svedkýň, ktoré ho použili na označenie svojej reakcie na diskriminačné konanie a výroky žalovaného. Vytkol tiež súdu, že ponechal bez povšimnutia aj iné skutočnosti v rámci výpovedi svedkýň, ktoré boli reakciou na výroky a odmietavý postoj žalovaného a opomenul hodnotiť aj iné obdobné skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedkyne C. a svedka C.. Nezdôvodnil svoje myšlienkové pochody, ktoré ho priviedli k záveru, že ospravedlňujúce listy sú (budú) postačujúcim primeraným zadosťučinením na nápravu vzniknutého protiprávneho stavu. Zároveň uviedol, že súd nevykonal dokazovanie všetkými dostupnými listinami, ktoré sú obsahom pripojeného vyšetrovacieho spisu.

Súd doplnil dokazovanie v smere naznačenom Krajským súdom v Košiciach a oboznámil sa (i účastníkov konania) s obsahom celého pripojeného vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ Spišská Nová Ves, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, Spišská Nová Ves, ČVS: ORP-85/OVK-SN2010. Účastníci obsah oboznámeného spisu nenamietali.

Zástupkyňa žalobcov medzičasom podala návrh na rozšírenie žalobného petitu vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme a predložila súdu rozhodnutia súdov Českej republiky a to rozsudok zo dňa

27. 5. 2003 sp. zn. 1Co/63/2003-139 Vrchného súdu v Prahe a uznesenie zo dňa 28. 5. 2002 sp. zn. 1Co/62/2002-63 zo dňa 28. 5. 2002 Vrchného súdu v Prahe, na ktoré poukazovala vo svojom odôvodnení k podanému odvolaniu.

Súd doložil i žalovaného, ktorý vypovedal, že nie je ochotný žalobcom zaplatiť akúkoľvek sumu z titulu nemajetkovej ujmy, pretože si nie je vedomý diskriminačného správania sa vo vzťahu k žalobcom a navrhol vypočuť svojho otca L. C. na preukázanie skutočností, že iní Rómovia v Bystranoch sa svedkovi vysmievali, že žalobca v súvislosti s týmto súdnym konaním bude musieť žalobcom platiť.

Súd tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol, pretože súd skonštatoval, že táto svedecká výpoveď by neobjasnila žiadnu zo skutočností, ktorá je predmetom tohto súdneho konania a preto dokazovanie v tomto smere považoval za kontraproduktívne.

Zákon číslo 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) bol prijatý do slovenského právneho poriadku ako aproximácia Smernice Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000 po pristúpení Slovenskej republiky medzi členské štáty Európskej únie.

Podľa § 9 ods. 1-3 cit. zák. každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie.

Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa článku 21 bod 1 Charty základných práv Európskej únie zakazuje sa akákoľvek diskriminácia najmä z dôvodu pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických vlastností, jazyka, náboženstva alebo viery, politického alebo iného zmýšľania, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, narodenia, zdravotného postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie.

Predmetom tohto konania zostala náhrada nemajetkovej ujmy na základe § 9 ods. 3 zák. číslo 365/2004 Z.z.

Po opätovnom oboznámení sa s výsluchmi všetkých svedkov v rámci tohto súdneho konania a obsahom pripojeného citovaného spisu Okresného riaditeľstva PZ Spišská Nová Ves, Úradu justičnej a kriminálnej polície dospel súd k záveru, že návrh žalobcov na zaplatenie nemajetkovej ujmy je odôvodnený.

Súd sa nestotožnil s obranou žalovaného namietanou počas súdneho konania o tom, že sa voči žalobcom nesprával diskriminačne s poukazom na to, že žalobcov neobslúžil v dôsledku ich neprístojného konania, t. j. že boli vo vysokom stupni opitosti, búchali po stole, rozhadzovali v bare keksy, ktoré hádzali aj po okolitých hosťoch.

Z vyjadrenia žalovaného z citovaného vyšetrovacieho spisu z č. I. 60 zo dňa 24. 3. 2010 tieto tvrdenia nevyplyvajú. Vyslovene sa vyjadril takto: „Ako som uviedol, povedal som Jane Š. aj to, že ich neobslúžim aj preto, že je s nimi U., a to z toho dôvodu, že potom by do uvedeného podniku mohli začať chodiť ďalší Rómovia s čím ja mám zlé skúsenosti, ako som už povedal, ja som v minulosti nemal problém obsluhovať Rómov, avšak raz som sa s nimi dostal do takého konfliktu, že sa mi vyhrážali, že mi odrežú hlavu a podobné veci. Toto ja už nepotrebujem zažiť a preto som urobil to, čo som urobil.“

Jednoznačne z tejto výpovede urobenej dňa 24. 3. 2010 (teda v krátkom časovom úseku od incidentu, ku ktorému došlo dňa 22.12.2009, podrobne popísanom v rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 27.1.2012) vyplýva, že žalovaný sa k žalobcom správal diskriminačne, pretože celú skupinku, súčasť

ktorej žalobcovia tvorili, odmietol obslúžiť okrem iného i z dôvodu, že súčasťou hostí sú aj žalobcovia - Rómovia. Je pravda, že žalovaný poukázal aj na závadné správanie sa nielen žalobcov, ale celej tejto skupinky.

Za diskrimináciu sa pritom považuje také konanie, keď sa v tej istej situácii zaobchádza s jedným človekom (skupinou ľudí, organizáciou, krajinou, skupinou krajín) inak než s iným človekom (skupinou ľudí, organizáciou, krajinou, skupinou krajín) na základe jeho odlišnosti napr. rasového alebo etnického pôvodu, vierovyznania, veku, rodu, pohlavia alebo sexuálnej orientácie, pričom rozhodovanie o tom, či došlo alebo nedošlo ku diskriminácii, sa uskutočňuje na základe toho, či existuje príčinná súvislosť medzi znevýhodnením a použitím kritéria pre rozlišovanie. Diskriminácia je v moderných demokratických spoločnostiach považovaná za neprípustnú a minimálne jej vyššie vymedzené formy sú v súčasnosti zakazované zákonmi a medzinárodnými zmluvami.

Jednoznačne mal súd preukázaný diskriminačný postoj žalovaného k žalobcom a zároveň súd poukazuje na to, že o základe diskriminačného správania sa žalovaný súd právoplatne rozhodol svojím výrokom v rozsudku zo dňa 27.1.2012, v dôsledku ktorého žalovaný súd zaslať žalobcom ospravedlňujúci list a list rovnakého znenia zverejniť v regionálnom denníku Spišský Korzár a zároveň ospravedlňujúci list uverejniť po dobu 30 dní od právoplatnosti rozsudku na viditeľnom mieste na dverách svojej prevádzky na B. E. F. P. F.. V tejto časti výrok nadobudol právoplatnosť 18. 2. 2012. V danom prípade šlo o priamu diskrimináciu, t.j. správanie, pri ktorom sa s určitou osobou na základe určitého diskriminačného dôvodu zachádza menej priaznivo ako sa zachádza s inou osobou v porovnateľnej situácii, a to na základe rasového či etnického pôvodu.

Na základe týchto skutočností súd dospel k záveru, že žalobcovia boli konaním žalovaného znižujúcim ich dôstojnosť značne ponížení a zároveň súd poukazuje na to, že neoprávnený zásah žalovaného tak smeroval voči ľudskej dôstojnosti žalobcov chránených článkom 10 listiny základných práv a slobôd a zákonom č. 365/2004 Z.z.

Táto okolnosť je sama o sebe objektívne spôsobilá zasiahnuť dôstojnosť žalobcov v značnej miere. Neoprávnený zásah do práv žalobcov vyplýva i z článku 1 Listiny základných práv a slobôd a súd poukazuje i na článok 24 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého príslušnosť ku ktorejkoľvek národnostnej alebo etnickej menšine nesmie byť nikomu na ujmu. Toto ustanovenie nadväzuje na čl. 3 ods. 1, 2 Listiny a špecifikuje zákaz akejkoľvek diskriminácie pre príslušnosť k národnostnej alebo etnickej menšine.

Ustanovenie tohto článku zodpovedá iným medzinárodným dohodám, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Ide predovšetkým o Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, ktorý v čl. 27 zaisťuje práva etnickým, náboženským, alebo jazykovým menšinám a v článku 26 ich chráni pred diskrimináciou a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý poskytuje záruky národnostným menšinám.

Akákoľvek diskriminácia je nepochybne pre každú dotknutú osobu z objektívneho pohľadu ponižujúca. Ide o konanie obzvlášť nebezpečné a spoločensky neprípustné. Z hľadiska dopadu predmetného neoprávneného zásahu do práv žalobcov je irelevantné, či žalobcovia jednotlivo alebo ako súčasť skupinky sa v prevádzke žalovaného nevhodne správali .

Na základe týchto skutočností súd v súlade s ust. § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. zaviazal žalovaného aj na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V zmysle poslednej vety tohto ustanovenia súd posudzoval výšku nemajetkovej ujmy.

Zohľadnil pritom i tú skutočnosť, že tak, ako z výpovedí svedkov vykonaných v rámci tohto konania (a to svedka L. z čl.174 svedka U., z čl.175 a A. z čl. 1. 75) mal súd preukázané, že skupinka, ktorej súčasťou boli žalobcovia, mali v reštauračnom zariadení žalovaného so sebou vlastné nápoje - svedok U. vypovedal, že mali vlastný alkohol, pričom žalobca sa vyjadril, že si priniesli vlastnú kofolu. Svedok A. sa tiež vyjadril, že žalovaný žalobcov odmietol obslúžiť pre vlastný alkohol. Pritom svedok L. uvádzal, že v zariadení robili „bodrel“.

V rámci vyšetrovacieho spisu svedok F. na čl. 1. 57 uvádzal, že táto skupinka sa správala hlučne.

Podľa výpovede J. C. z č.l. 67 mali so sebou v zariadení žalovaného vlastné chrumky - otvorený balíček, ktorý im zostal z akcie v škole, avšak ich v zariadení baru nepohadzovali. Pri obliekaní sa niekto sotil kolegyňu, ktorá tento balíček držala a došlo k ich rozsypaniu. V tomto duchu vypovedala i svedkyňa L.. V. D.Ž.- č.l. 66 spisu.

Súd teda zväžil aj toto správanie sa celej skupinky, ktorá so žalobcami prišla do zariadenia žalovaného a v dôsledku toho súd znížil uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy na sumu 300 eur pre každého zo žalobcov a v prevyšujúcej časti súd návrh zamietol.

Súd sa však nestotožnil s tvrdením žalovaného o tom, že žalobcovia boli vo vysokom stupni opitosti, pretože z č.l. 87 citovaného vyšetrovacieho spisu vyplýva, že žalobcovia dňa 22.12.2009 v čase o 21,47 hod. bolo nameraných 0,35 mg/l alkoholu, čo zodpovedá 0,73% alkoholu, žalobkyňa dychová skúška robená nebola.

Nie je preto možné súhlasiť s obranou žalovaného o vysokom stupni opitosti žalobcov, pričom obaja žalobcovia nepopreli požitie malého množstva alkoholických nápojov.

Neobstojí pritom ani tvrdenie žalovaného podľa č.l. 106 spisu o tom, že spoločenskú vážnosť si žalobcovia sami znížili práve svojím správaním sa po požití veľkého množstva alkoholu, kedy obišli viacero prevádzok a nikde ich nechceli pre nevhodné správanie sa obslúžiť, pretože zo zariadenia žalovaného odišli do reštaurácie B. (medzitým z tých istých dôvodov ich nechceli obslúžiť v reštaurácii M.), pričom v reštaurácii B. nemali s obsluhou problémy. Takto sa vyjadrili pred súdom svedkovia U.. T. Š., L.. V. D. (Č..C.. XX), L.. J. C. na č.l. 72 spisu.

Všetky svedkyne (vrátane svedka V. C. podľa výpovede z č.l. 67 spisu) pritom zhodne vypovedali, že sa správali slušne, boli slušne oblečení. Odmietnutím obslúženia v zariadení žalovaného z dôvodu prítomnosti Róma boli rozhorčení, žalobca bol smutný. Svedok C. sa však nevedel vyjadriť k reakcii žalobcov po odchode z P.-Q..

Súd považuje za potrebné dodať, že podľa pokynu Krajského súdu súd prvého stupňa mal objasniť, ako si vysvetlil daný pojem (rozhorčenie) práve v danej konkrétnej situácii a nezaoberal sa tým, čo konkrétne znamená tento pojem v ponímaní svedkýň, ktoré ho použili práve na označenie svojej reakcie na diskriminačné konanie a výroky žalovaného.

Podľa Slovníka slovenského jazyka význam slova „rozhorčenie“ znamená - spravodlivý hnev, pobúrenie, rozčúlenie, roztrpčenie, rozhorčenie (vzniknuté z pocitu ublíženia, niekedy nespravodlivosti, nespokojnosti ap.).

To znamená, že význam slova „rozhorčenie“ si súd mohol vyložiť len v zmysle výkladu pojmu „rozhorčenie“ zhora.

V rámci hodnotenia výpovede svedkov súdu však neprináleží vyhodnocovať tento pojem v ich ponímaní, pretože už by to bolo nad rámec hodnotenia dôkazov a pokiaľ sa svedkyne vyjadrili v tom smere, že boli rozhorčené, nemôže súd splniť úlohu súdu vyššieho stupňa a popísať, čo tento pojem v ponímaní svedkýň znamená a ako si súd tento pojem vysvetlil. Vysvetliť si ho súd mohol len v zmysle výkladu zhora. Pre súd bolo však zásadné, že svedkyne sa vyjadrili v tom zmysle, že boli rozhorčené.

Trovy právneho zastúpenia vyčíslila právna zástupkyňa žalobcov celkovou sumou 2 631,51 eur. Tie pozostávajú z náhrady trov cestovného žalobcu v 1./rade v celkovej výške 10,40 eur za 4 cesty autobusom prímestskej dopravy na trase Bystrany - Spišská Nová Ves a späť za účasť na pojednávaníach v dňoch 30. 9. 2011, 4. 11. 2011, 13.1.2012 a 13. 11. 2013, náklady na jednu späťcestnú cestu predstavujú 2,60 eur za 4 cesty 10,40 eur a z náhrady cestovného žalobkyne v 2./rade v celkovej výške 5,20 eur z účasti na pojednávaníach v dňoch 30. 9. 2011 a 13.11.2013 podľa vyčíslenia zhora. Zároveň právna zástupkyňa žalobkyne predložila k vyčísleniu trov aj doklad o hodnote cestovného lístka.

Trovy právneho zastúpenia v zmysle Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 355/2004 Z. z. vyčíslila v celkovej sume 2 615,91 eur s poukazom na § 10 ods. 8 citovanej vyhlášky, podľa ktorej vo veciach ochrany osobnosti podľa OZ, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovo komunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov, alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2 000 eur, ak sa

žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Zároveň poukázala právna zástupkyňa žalobcov na to, že neexistuje žiaden dôvod, aby spory vyplývajúce z antidiskriminačného zákona boli z hľadiska advokátskej tarify posudzované inak ako spory o ochranu osobnosti. Ochrana poskytovaná podľa antidiskriminačného zákona (ADZ) je tak špeciálnou úpravou ochrany osobnosti pri dôvodoch v ADZ uvedených. Rovnaká podstata týchto sporov vyplýva aj z poplatkového zákona (pričom vždy existovala prepojenosť medzi poplatkovým zákonom a advokátskou tarifou), kde konania o ochranu osobnosti a konania podľa ADZ sú spoplatňované úplne identicky.

Zároveň uviedla, že pri výpočte trov konania vychádzali z ust. § 10 ods. 8 citovanej vyhlášky a za tarifnú hodnotu vecí považovali sumu 2 000 eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty 2 000 eur je 91,29 eur, pri dvoch klientoch znížený o 50 % v zmysle § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky - v konečnej výške 136,94 eur za jeden úkon.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z 15-tich úkonov právnej služby podľa § 13a citovanej vyhlášky vrátane účasti na pojednávaniach, režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, z náhrady cestovných výdavkov právnej zástupkyne žalobcov podľa § 15 písm. a) citovanej vyhlášky za 6 ciest z Košíc na Okresný súd Spišská Nová Ves a späť, ako aj z náhrady za stratu času stráveného cestou do miesta pojednávania a späť podľa § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky.

Odmenu advokáta vyčíslila samostatným podaním v ktorom rozpisala jednotlivé úkony. Ide o 11 úkonov po 136,94 eur:

- 25. 6. 2010 - prevzatie a príprava zastúpenia,
- 7. 7. 2010 - žaloba
- 14.6.2011 - predloženie dokladov,
- 30. 9. 2011 - zastúpenie na meritórnom pojednávaní od 9,00 hod do 10,50 hod.
- 7. 2. 2012 - návrh na doplnenie rozsudku, odvolanie proti rozsudku zo dňa 27. 1. 2012,
- 17. 2. 2012 - odvolanie proti dopĺňajúcemu rozsudku zo dňa 10. 2. 2012 v spojení s rozsudkom zo dňa 27. 1. 2012,
- 23.9.2013 - odpoveď na výzvu súdu zo dňa 10. 9. 2013,
- 25.11.2013 - predloženie rozhodnutí súdov Českej republiky,
- 22.1.2014 - zastupovanie na meritórnom pojednávaní od 13,00 hod. do 13,30 hod.
- 24.1.2014 - návrh na zmenu návrhu,
- 25.4.2014 - zastupovanie na meritórnom pojednávaní.

Jeden úkon vo výške 68,47 eur, a to odvolanie voči uzneseniu zo dňa 18.10.2010 o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov - úkon zo dňa 25.10.2010 - odmena vo výške 1-ici.

Dva úkony po 273,88 eur:

- 4. 11. 2011 - zastupovanie na meritórnom pojednávaní od 9,00 hod. do 11,50 hod.
- 13.11.2012 - zastupovanie na meritórnom pojednávaní od 9,00 hod. do 12,30 hod.

Jeden úkon po 34,24 eur účasť na nemeritórnom pojednávaní dňa 13.11.2013 - odmena vo výške 1-iny. Odmenu advokáta tak vyčíslila sumou 2 156,81 eur, k tomu 3 krát režijný paušál po 7,21 eur za úkony vykonané za rok 2010, 3 krát režijný paušál po 7,41 eur za úkony vykonané za rok 2011, 3 krát režijný paušál 7,63 eur za úkony vykonané za rok 2012, 3 krát režijný paušál 7,81 eur za rok 2013, 3 krát režijný paušál 8,04 eur za úkony vykonané za rok 2014. Odmena advokáta a režijné paušály tak spolu činia 2 271,11 eur.

Cestovné náhrady za cestu vlakom na trase Košice - Spišská Nová Ves a späť v dňoch:

- 30. 9. 2011 - 3,56 eur,
- 4. 11. 2011 - 3,56 eur,
- 13.1.2012 - 4,80 eur,
- 13.11.2013 - 8,-- eur,
- 22.1.2014 - 8,-- eur,
- 25.4.2014 - 8,-- eur.

Spolu náhrada cestovného tak činí 35,92 eur. Pokiaľ sa týka náhrady za stratu času, za účasť na popísaných pojednávaniach zhora si uplatnila náhradu za 4 začaté polhodiny čo činí za dni:

- 30. 9. 2011 - 49,40 eur,
- 4. 11. 2011 - 49,40 eur,
- 13.1.2012 - 50,84 eur,
- 13.11.2013 - 52,04 eur,
- 22.1.2014 - 53,60 eur,
- 25.4.2014 - 53,60 eur.

Náhrada stratu času tak celkom činí 308,88 eur.

Celkom odmena advokáta, náklady, náhrada cestovného a náhrady straty času vyčíslila vo výške 2615,91 eur.

Súd preskúmal zástupkyňou žalobcov vyčíslené trovy konania a dospel k záveru, že sú dôvodné len čo do sumy 2 326,18 eur , pretože trovy za úkony zo dňa 25. 11. 2013 (predloženie rozhodnutí súdov Českej republiky) a za úkon zo dňa 24. 1. 2014 (návrh žalobcov na zmenu návrhu na začatie konania) vrátane režijných paušálov za tieto úkony súd nepovažoval za dôvodne uplatnené s poukazom na to, že predloženie rozhodnutí súdov ČR mohlo byť predložené spolu s odvolaním a súd návrh žalobcov na zmenu žalobného návrhu nepripustil. Z týchto dôvodov rozhodol súd tak, ako to vyslovil vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach, písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/95 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.